

hænge har erkendt, at symbollovgivning skal man egentlig ikke kimse ad.

Ministeren har faktisk selv argumenteret for den lovgivning den 13. december 2001, hvor der bliver fremsat et lovforslag af justitsministeren i forbindelse med værn mod terrorisme, og der siger ministeren: Regeringen ønsker i højere grad at signalere, at terrorisme i alle dens former er uacceptabel.

Tilsvarende siger ministeren i forbindelse med et andet lovforslag den 12. marts 2003: Det, man ønsker her, er stærkere at markere samfundets afstandtagen.

Det vil sige, at ministeren altså bruger det selv i andre sammenhænge. Hvad er forskellen?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jamen der er en verden til forskel. Jeg mener sådan set, at det er vores pligt, når vi lovgiver. Det er jo, fordi vi har nogle politiske holdninger, og de kommentarer, som fru Lissa Mathiasen oplæste her, er gode eksempler på, at det, når man lovgiver, ikke er ud fra rent juridisk strenge betragtninger, men også, fordi man har en mening med, hvad man vil med samfundet. Kendetegnende for det, som fru Lissa Mathiasen læser op, er nemlig det i lovgivningen, som gør en forskel. Det, som her foreslås i beslutningsforslaget, gør ingen forskel.

Kl. 15.40

Vi efterlever allerede i dag fuldt ud FN's torturkonvention lovgivningsmæssigt, og derfor mener vi ikke, at der er nogen som helst grund til at inkorporere den i dansk ret. Det er allerede klart.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det, jeg egentlig spurgte ministeren om, er, om ikke ministeren finder, at det – lige så vel som der på andre områder kan være rimelighed i, at man giver en meget klar signaleffekt – også på det her område ville betyde noget, om der var en lige så klar, utvetydig signaleffekt.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Nej. Det, jeg synes, der har været vigtigt, er, at Danmark har tiltrådt og ratificeret FN's torturkonvention. Det er jo det, der sender et signal og betyder noget ude i den virkelige verden. Derfor har jeg meget, meget svært ved at forstå, hvorfor

vi skal blive ved med at have den her diskussion om noget, der er ren symbollovgivning.

Som sagt er der to årsager til, at vi ikke kan stemme for det her forslag. Den ene og den væsentligste er, at vi allerede lovgivningsmæssigt sørger for fuldt ud at leve op til de konventioner, som Danmark har tiltrådt.

Den anden er – den synes jeg faktisk også er meget relevant – at det medfører et alvorligt problem for dem, der synes, at symbollovgivningen er så vidunderlig, for der er nogle konventioner, som ikke er egnet til at inkorporeres, og der er andre, der muligvis er egnet. Man sender dermed et signal om, at der er nogle konventioner, der er vigtigere end andre. Det synes jeg er meget, meget uheldigt, hvis man kommer ud på sådan et skråplan.

Så der er sådan set to gode årsager til, synes jeg, at vi bare holder os til at sørge for, at lovgivningen lever op til FN-konventionerne, men at de ikke inkorporeres i dansk ret.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

En af grundene til, at vi nok bliver nødt til at diskutere det igen og igen, er jo, at der i slutningen af 1990'erne blev nedsat et udvalg, Inkorporeringsudvalget, som kom med en betænkning i 2001. Det var jurister ovre fra bl.a. Justitsministeriet, og de kom med en betænkning, som lige præcis anbefalede, at man skulle inkorporere torturkonventionen og i øvrigt også to andre konventioner.

Så er det jo, at jeg ikke kan lade være med at tænke: Var det dårlige jurister? Var det jurister af en type, der ikke fattede, hvad der foregik? Eller er det i virkeligheden en politisk dagsorden, der er årsagen?

Hvad er det på den juridiske side, der har ændret sig fra 2001 og frem til nu? Eller er der ikke ændret noget på den juridiske side, men er det tværtimod bare den politiske side, der har ændret sig, nemlig at den her regering altså ikke har samme fokus på kampen mod tortur? Eller hvordan er det egentlig, det hænger sammen?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil egentlig godt sige tre ting til hr. Søren Søndergaard.

For det første: Blot fordi man nedsætter et udvalg og får en betænkning, er man altså ikke forpligtet til at gennemføre det i dansk lovgivning. Det er en politisk vurdering, hvorvidt man fin-